

„Vagy elvisz ez az ősz, vagy badi hali, de baromi nagy a lelki rokenroll.”

Nem voltam huszonöt, és mindig ősz volt, amikor enyém volt a város. Akié a város, annak süt a nap.

Sosem mutattam, hogy az enyém volna, de a Hungária kávéháztól az óbudai lakótelepig enyém volt minden. Betegek éjszakáztak minden krisc-

miben. Alkoholbetegek, paranoiás barmok, pár idegösszeroppanásos agrónómus, meggárgyult zenész, téveszmések, rákosok, kezdő hipochonderek, kommunisták, kurvák és álmodozók.

A kilencvenes évek eleje volt.

Jobbára mind belehaltak.

Kit a sejtzaporulat vitt el, kit a rettegés. A bérnőkről már nem tudok, tisztos életet élek, és bár voltak, akik meghívtak a saját szalonjuk avatójára, sosem mentem el, pedig olyan lány is akadt, akit árulhattam volna, ha nagyon akarom.

Ha becsöngettem egy kupiba, nem féltem sem a nyugdíjas belügyestől, aki ki tudja milyen mélyről kapaszkodott fel egy kupi portási állásáig, és nem féltem a cigány beengedőtől sem.

Egy időben összerohadtunk, mint cefrében a gyümölcs.

Volt ennek az országnak egy bájos, biedermeier uzsonna ideje, amikor nem a büntől kellett félni, hanem a tisztességtől.

Ha azt mondta valaki négy bor után, hogy őrnagyi rangban ment nyugdíjba, hát csak neveltünk. Érezte az ember, hogy lehet itt némi baj, de nőzni akart, részeg is volt, az ember meg öreg, nem is nála volt tíz rugó egy komplett éjszakára, lekezelted, vállon veregetted, és hiába olvastál Tar Sándort meg a teljes ÉS levelezést, letépted a ruhát a csajról, és elmenőben adtál egy ezrest az őrnagynak is.

Péter is járt kuplerájba, és még a végstádiumban is ivott, mint a gép. Ültünk a körúton valami középszar helyen, és elropogtatta, nyammogta, nem tudom, puha-e vagy kemény, hányok az ilyesmitől, a kurva kukacot. Egy hónap múlva temettük. Azt mondta, talán aznap este, talán pár estével előbb, hogy senki jobban nem gyűlöli a zsidókat, mint ő, és senki jobban nem is szeretheti.

Ez azokban az időkben volt, amikor nem volt antiszemitizmus, csak kialakulóban volt megint, pár barátom, na jó, családi barát gyermeke akkor tudta meg, hogy zsidó.

Péter elment, elment, és elment vele a kukac, és elmentek a kurvák is a körútról.

Csikós Attila 65

SZEMÉLYES LISTA

Egyszer meg fogok enni egy kukacot.

Ha felmentem a Rózsadomb tövébe, barátilag vártak. Néha csak piálni mentem be a lila fényvel világított nappaliba. Ittam egy pezsgőt, és arra gondoltam: krúdygyula.

66 Később politikusok is jártak itt, és a helyet bezárták. Diszkrét, ragasztószagú, furnérral leválasztott szobákból álló úri műintézmény volt pedig.

Két emelettel lejjebb, a Duna parthoz közel egy apró, elvonatkozott, nemzeti-posztmodern helyen szintén egy közismert, rákos halott ült, cúgos cipőben, esetleg csizmában, mackónadrágja beletúrva a hatvanas évek lábbelijébe, és a saját rohadék dalait énekelte, bele is szeretett az összes melódiába, és a könnye meg a taknya a szakállára folyt. Bolond volt, haza se talált, csak ezt a zongorát ismerte fel, meg a saját dalait. Pipa. Eltemetve.

Néha kupiból érkezve ültem be oda. Kértem egy viszkít, és szomorú voltam, mert élvezés előtt szerettem bele a kis cigánylányba, akinek másnap virágot vittem és bolognait, és hallgattam azt a rohadék keringőt, azt a rohadék keringőt. Azt a rohadék keringőt.

Egy agrármérnök magából kikelve ott, a pultra tett üvegbúra alatt felhalmozott házi rétesek előtt hadarta el, hogy mi a kurva élet baja van Európának a magyar mezőgazdasággal.

A kilencvenes évek eleje volt.

Azt a rohadék keringőt.

A mocskos, rohadék keringőtöket.

Nem tudom, az agrármérnökkel mi lett, de a bige is eltűnt, akit árulhattam volna, ha akarom.

Az egyikőtől meg konkrétan randevút kértem. Kétszer várt Békáson műszak után. Mindig felhívtam. Reggel, amikor oda kellett volna érnem. Bocs, meghalok. Influenza. Pizok köd volt a Duna felett. Rohadék ősz. Hazugság gőzöl minden pillanatot. Pedig csak kurva volt. Ki a fasz bízik egy kurvában?

Aztán András is meghalt.

Tököm a slágerekbe.

Meg még a csontbrigád.

Még a szigetről jött az elnevezés, amikor a színház előtt verték az olajos hordókat, csontsoványan, és eszement delíriumban. D. mondta, kinyújtva karját: nézd bazdmeg, a csontbrigád! Kicsit később halt meg, előtte még megittunk pár italt. Mesélt a nagy kábítószerkorszakról is. Talán Bereményi könyvében is benne van. A másik, a nagy kötekedős D. biztosan. G., a zenész hamarabb ment el. Talán benne van ő is.

Ennyi. Underground. Pipa.

Az ügyvéd úrral nem tudom, mi van.

Boss kabátja volt. Üvöltött a hajléktalanokkal, hogy a kutyájuknak is vegyenek a pénzből kaját. Jó szívű bolond volt. Joliot Curie tér. Valamikor a kilencvenes évek eleje. És hova mentünk volna máshová, mint vissza a Piafba inni tovább.

Imi még elemében volt.

67

A pult is. Ildi.

Ildivel Párizsban futottam össze, a Montmartre-on, egy béna bárban. Segített pult-nyelven beszélni a franciát. Jé, te nálunk iszol Pesten, mondta. Jé, én nálad iszom. Öröm külhonban magyarnak lenni. És öröm itthon bármivé inni magad.

Krúdy írja, hogy divatja lett egyszer az éjszakai istentiszteletnek. Minden éjszakai ember, férfi és nő az Avilai Szent Teréz-be ment. Bérnők, cafkák, cemendek, parkett-táncosok, kígyóbűvölők, héroszok, pókember, Ady. Ady megfogta a Gyula vállát, és a nagy áhítat közepette azt javallta, menjenek tovább inni a Kovácsba. A Kovács egy ugrás volt, nem messze a Piaftól, és ha minden igaz, ma éjjel-nappali.

Aztán Imivel a Fészekben találkoztam még párszor, és aztán elment Imi is.

Nagyon érdekes, hogy a Fészek környékén nem találtam kurvát sosem, pedig néha az Expresszben található összes számmal beszéltem reggel öt óra felé, egy Blaha Lujza téri összevizelt telefonfülkéből, a rongyosra tépett telefonkönyvekre hajolva.

És elment Móni a Piaf ajtajából.

És elment K.K.T. is. Akinek óbudai iskolájában boroztunk, és akivel beszélgettünk a hegyet.

Látod, Uram, hogy gyűjteném a halottakat, hogy jóllakva várjam a reggelt?

Lassan megvirrad. Acélkék az ég alja. Torkon a kés. A házak sziluettjét ismered, a narancsos derengést is, és benne az egyre erősödő motorhangokat. A kávéd lefő, bugyog a szifon, megint tiszta zacc a csempe a tűzhely körül, baszki. Kevesebb víz. Kisebb láng. Ne ebbe halj bele.

Már kétezer körül járunk.

És döglenek.

Kétezerhat után elment R. Együtt tüntettünk pedig. Sosem hittem el, de épülhet szószék a szószólók fölé. Lehet neked hited, ha másnak célja van. Nem vagyok rá méltó. Nem vagyok rá méltó.

Nem vagyok.

L. felkötötte magát. Elvitte az iskolába a fiát, aztán hazament, akkuratusan megkötötte a csomót, és beletérdelt a létezésbe. Filozófus volt.

Csesszétek meg a keringőtöket.

És ez a város még mindig az enyém. Reggeltől reggelig. Ha kijövök a Rudasból és megtántorodom, tudom, hogy akár ott is maradhatok. Megviseli a szívet a gőz. Az ital. A cigi. Hogy nem tudod, ki az, aki veled szembe jön.

A könnyű élet, mi? Cseszd meg, a keringő. Te pöcs.

68 Felveszlek a listára. Ne félj. Bátorító pont. Nem „!” Csak kijelentés. Semmi fenyegetés. Latifundium ebben a tangányi sorsban. Egy kis pont. De profundis...

Amikor a Piafba visszamentünk az Ügyvéd úrral, szerényen és meghittent piáltam reggelig. Szerettem volna, ha úgy marad minden. Pedig mi maradt volna úgy? A rák a húsban, a félelem a szembogárban, az élvezés pupillatágulata? Az üvöltés bikacsök, gáz, gúzsbakötés után? Ügynökeink? Mi maradt abból a keringőből, urak?

Mind keringőztetek. Mind tanultuk a lépést. Kitáncolunk ebből az örületből. A városból, aminek nagy részét birtokoltam.

Jut eszembe! H. is elment. Villamos.

E. Szintén a hús. E. is. Ő egy másik E.

És S. T. Egyszer rég, miután koncert után leparkolt motorjával a Fő utca sarkán, messziről kiabálta, hogy tetszett az írásod az ÉS-ben.

És T., aki szobrokat csinált, és egy kertés házról álmodott. Mindenki kertés házról álmodik...

És reggel van.

Az ablakommal szemben a víztorony úgy rajzolódik ki a hajnali égen, ahogy hívóba tett papíron a lefényképezett toll. Istenem, ez milyen béna, milyen ciki, gáz. De lassan ez van. Ez lesz. Ez van lassan. Ez volt minden.

Van egy ház a Margit utca végén. Ott lakott Szécsi Pál. Ma az épület helyén plasztikai sebészetet talál a látogató. Felette, a sarkon állt egy pompás kupleráj. Ma ki tudja mi. Egyszer pezsgőt vittünk az ott dolgozó lányoknak, és régi slágereket énekeltünk, pedig nem volt zongora. Egyszer meg reggel hatkor csöngettünk, és reggel nyolcig elfogyasztottunk egy üveg Garrone márkanevű italt, amíg a csajok a fogukat mosták, és néha kiürítették a hamutálatkat. A szemközti rendőrség épülete úgy rajzolódott ki... de ezt már tudod.

Ki nem szarja le a kurvákat? Még az is, aki azt mondja, ez a város az övé volt valaha.

Egyszer meg, abban a furnérból összeragasztott kupiban, intettem a lánynak, akivel már sokszor szobára mentünk. Aranyszínű biztosító tű volt a fülébe szúrva. Rövid, sűrű, mélyvörös haja volt. Szép volt. Linda Evangelistara hasonlított. Megcsókolt. Megcsókolt. Aztán azt mondta, most menjek haza. Sírt. Csókolt. Sírt. Babráltam az arany biztosító tűt. Vagy azt a valamit. Azt kérdezte, hogyan bízzak meg abban, aki kurvázni megy?

És nem mentem haza.

Talán a Piafba mentem. Vagy az akkor még szegényes kínálatú pesti éjszaka valamelyik kricsmijébe. Nem tudom. De ősz volt, csinos voltam, a számban volt cigi, és állati büszke voltam arra, hogy Linda Evangelista szerelmes belém.

Enyém volt a város.

69

És benne az összes keringőt játszó bolond, az összes kurva, és minden halálraítélt. Úgyhogy told föl a seggedbe, amit magadról gondolsz, és higanyos, lázas izzadásban reménykedj abban, hogy elajándékoztam már ezt a várost, és szeretnék csak emlékezni. Szeretnék emlékezni. Szeretnék emlékezni csak.

Csak úgy.

Csak

*„...örülök amíg
a bádogg pult
és nem tepsi”*

Új Forrás 2017/6 – Csikos Attila: Személyes lista

